

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO**, se sídlem Žižkova 93, Jihlava, zast. JUDr. Oldřichem Chudobou, advokátem se sídlem Při Trati 1084/12, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **městys Luka nad Jihlavou**, se sídlem 1. máje 76, Luka nad Jihlavou, zast. JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou se sídlem Dvořákova 5, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, čj. KUJI 53597/2019, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2023, čj. 31 A 120/2019-480,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný se po postoupení věci od Okresního soudu v Jihlavě zabýval v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy (zakladatelské smlouvy žalobce) návrhem osoby zúčastněné na určení vlastnického práva a předání majetku z titulu vypořádání majetkových práv z ukončeného členství v žalobci jakožto svazku obcí. Osoba zúčastněná konkrétně navrhla, aby jí byl předán v návrhu specifikovaný majetek v jejím vlastnictví, k němuž měl žalobce právo hospodaření. Dále navrhla, aby bylo určeno její vlastnické právo k věcem specifikovaným v návrhu, a to z majetku v jejím vlastnictví, u něhož došlo při budování k převodu investorství na žalobce, dále z majetku, jež smluvně předala do žalobce (smlouvami do roku 2000) a též z privatizovaného majetku. I v případě majetku, u něhož navrhla určení vlastnického práva, požadovala uložení povinnosti žalobci jí tento majetek předat. Současně navrhla, aby byla žalobci uložena povinnost vydat jí originály majetkové a provozní evidence k uvedenému majetku.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím předně uložil žalobci povinnost předat osobě zúčastněné majetek v jejím vlastnictví, předaný do práva hospodaření žalobce (výrok I.). Ten obce do hospodaření žalobce vložily z vlastního majetku a byl po celou dobu v jejich vlastnictví. Žalovaný dále určil vlastnické právo osoby zúčastněné k majetku, u něhož došlo při budování k převodu investorství na žalobce (výrok II.). Dovodil, že úmyslem stran u smluv o převodu investorství bylo vybudovaný majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné vložit do hospodaření žalobce. Toto právo žalobce vystoupením osoby zúčastněné ze svazku zaniklo, proto žalovaný uložil žalobci povinnost předat tento majetek osobě zúčastněné (výrok IV.). To nebrání žalobci uplatnit nárok na finanční vypořádání dle stanov žalobce. Byť žalobce navrhl spojit dané řízení a řízení o finančním vypořádání, nepovažoval to žalovaný za účelné. Žalovaný dále zamítl návrh na určení vlastnického práva k majetku předanému do žalobce (dle smluv do roku 2000) a majetku privatizovanému (výrok III.). K tomu uvedl, že majetek předaný dle zmíněných smluv byl povinen žalobce dle stanov vrátit. Dokud však majetek nevrátí, svědčí osobě zúčastněné pouze právo k vrácení a nikoli právo vlastnické. Žalovaný není příslušný rozhodovat o nárocích mimo veřejnoprávní smlouvu. Návrh proto v dané části zamítl, nicméně výrokem V. současně rozhodl o povinnosti žalobce osobě zúčastněné tento majetek předat. Tím, že žalobce osobě zúčastněné majetek předá, ta může vlastnické právo nabýt (dle charakteru věci). Jde-li o majetek privatizovaný, ten byl podle žalovaného od okamžiku realizace privatizačního projektu ve vlastnictví žalobce a osobě zúčastněné vlastnické právo k němu nikdy nesvědčilo. Tedy ani u něj návrhu na určení vlastnického práva nevyhověl. Ve stanovách se však žalobce zavázal i tento majetek převést. Proto i zde žalovaný žalobci uložil povinnost tento majetek předat (výrok V.). Výrokem VI. pak žalovaný uložil žalobci povinnost vydat vyjmenované originály majetkové a provozní evidence k majetku dle výroků I., II. a V., neboť evidence je příslušenstvím vodohospodářského majetku. Konečně pak výrokem VII. uložil žalovaný žalobci povinnost nahradit osobě zúčastněné náklady řízení.

II. Předchozí průběh řízení

[3] Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl u Krajského soudu v Brně žalobou, a to v rozsahu výroků I., II., IV., V., VI. a VII. Namítl především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vymezil se i vůči výpočtu nákladů řízení. Jde-li o věc samou, poukázal na to, že splnil dle stanov povinnost nabídnout osobě zúčastněné majetek k předání, a není tedy v prodlení s plněním povinností. S ohledem na neexistenci povinnosti plnit měl být návrh zamítnut. Osoba zúčastněná je v prodlení se splněním vzájemného závazku na finanční vypořádání. Vlastnické právo k majetku z tzv. investorství jí nikdy nesvědčilo. Žalovaný však pohlíží na veškerý majetek pořízený vlastní činností žalobce jako na majetek vložený do práva hospodaření. Žalovaný nemůže rozhodnout o určení vlastnického práva osoby zúčastněné k majetku nabytému vlastní činností. Ten má obdobnou povahu jako majetek privatizovaný a vložený. Osoba zúčastněná jej může nabýt jen na základě převodu, jehož se návrhem nedomáhala. Žalovaný není oprávněn deklarovat vlastnické právo k jakémukoliv majetku *ex tunc*. Povinnost „předat“ majetek je akcesorická ve vztahu k určení vlastnického práva.

[4] Krajský soud rozsudkem z 23. 6. 2021, čj. 31 A 120/2019-404, žalobě částečně vyhověl a rozhodnutí žalovaného ve výrocích II., IV., V., VI. a VII. zrušil. Ve zbytku žalobu zamítl. Krajský soud neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného ve výroku I. Výrok II. naopak shledal nezákonným, neboť žalovaný jím určil vlastnické právo osoby zúčastněné

pokračování

k majetku, který je do pravomocného vypořádání ve vlastnictví žalobce. Z téhož důvodu shledal nezákonným také výrok IV. Není-li totiž majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné, nemohl žalovaný toliko deklarovat povinnost žalobce tento majetek osobě zúčastněné předat. Měl o vypořádání autoritativně rozhodnout a zahrnout do vypořádání související finanční nárok žalobce (a pro tyto účely řízení o obou návrzích spojit). Výrok V. je také nezákonným, neboť i zde deklarované povinnosti majetek předat musí předcházet vypořádání majetkové účasti. Ve výroku VI. (týkajícím se předání dokumentace) soud rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu akcesority k výrokům přechozím. Odůvodnění výroku VII. rozhodnutí shledal krajský soud nepřezkoumatelným v tom smyslu, že z něj není zřejmé, z jakých úkonů právní služby žalovaný vypočetl náhradu nákladů řízení. Za důvodnou považoval i námitku, že žalovaný že žalovaný nesprávně určil sazbu mimosmluvní odměny za úkon právní služby.

[5] Tento rozsudek napadla osoba zúčastněná kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudek NSS z 25. 4. 2023, čj. 8 As 224/2021-182, *Luka nad Jihlavou I*). Vycházel především ze skutkově i právně podobné věci téhož žalobce a žalovaného (rozsudek NSS z 30. 3. 2023, čj. 6 As 269/2021-47, *Bitovčice*), v němž šlo o vystoupení jiné obce z téhož svazku. Jde-li o samotné jádro sporu, tedy otázku povahy nároků plynoucích ze stanov žalobce, přisvědčil Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek *Bitovčice* v základu argumentaci osoby zúčastněné a žalobce. Především se neztotožnil s východiskem krajského soudu, podle něhož pravidla obsažená v čl. 12.6 až 12.8 stanov nelze chápat jako přímé nároky. K převodu majetku dojde na základě smlouvy předvídané v čl. 12.4 stanov. Nejvyšší správní soud se vedle toho neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, podle něhož žalovaný může konstitutivním rozhodnutím vypořádat majetkové nároky z titulu vystoupení ze svazku. Brání-li pak některá ze smluvních stran uzavření smlouvy, žalovaný v takovém případě může rozhodnout o nahrazení prohlášení (projevu) vůle, tj. o povinnosti uzavřít smlouvu. Krajský soud ve svých východiscích odpovídajícím způsobem nezohlednil ani povahu řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy, resp. možnosti správních orgánů v takých sporech rozhodovat. S odkazem na rozsudek *Bitovčice* pak Nejvyšší správní soud vypořádal i otázku týkající se povinnosti žalovaného zahrnout v dalším řízení do vypořádání majetku i související vypořádání finančních nároků. Nejde o závazky vzájemně podmíněné a na sobě závislé. Nebylo tedy ani možno žalovanému vytýkat, že řízení o obou nárocích nespojil.

[6] Nejvyšší správní soud se v rozsudku *Luka nad Jihlavou I* zabýval i závěry krajského soudu týkajícími se vlastnictví sporného majetku. Vysvětlil, že z hlediska rámce soudního (kasačního) přezkumu se nemohl zabývat argumentací ohledně majetku tzv. předaného do žalobce a majetku privatizovaného. V případě majetku ze smluv o tzv. převodu investorství pak odůvodnění krajského soudu považoval za nedostatečné. Krajský soud totiž nezohlednil zásadní úvahu žalovaného, podle níž od 1. 1. 2001 již nebylo možno vkládat majetek obcí do dobrovolných svazků (a příslušná smluvní ujednání je tedy třeba vykládat tak, že úmyslem stran bylo majetek vložit do žalobce jako majetek s právem hospodaření). To krajský soud nikterak nezohlednil, nezabýval se konkrétními ustanoveními smluv či zdůrazňovanou novelizací, a ani jinak nevysvětlil, proč výklad žalovaného a jeho konkrétní argumenty neobstojí. Krajský soud navíc dospěl k závěrům odlišným od závěrů civilních soudů v předchozím řízení, přičemž osoba zúčastněná před krajským soudem výslovně na takové argumentaci setrývala. Podle Nejvyššího správního soudu tak nebylo vůbec zřejmé, jak krajský soud nahlíží na zcela zásadní okolnosti, které jsou pro posouzení dané věci

rozhodné. Ve vztahu k závěrům krajského soudu k náhradě nákladů řízení před žalovaným Nejvyšší správní soud v rozsudku *Luka nad Jihlavou I* shledal, že požadavky krajského soudu nebyly nikterak nepřiměřené. S odkazem na rozsudek *Bitovčice* uzavřel, že krajský soud nepochybil ani v závěru týkajícím se tarifní hodnoty pro výpočet náhrady nákladů odměny zástupce ve sporném správním řízení.

[7] Krajský soud pak po opětovném projednání věci rozhodnutí žalovaného znovu ve výrocích II., IV., V., VI. a VII. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (ve zbytku žalobu zamítl). Rozhodnutí žalovaného shledal nepřezkoumatelným ve vztahu k výrokům II., IV. a VII. K výrokům II. a IV. uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se vyjadřuje výlučně k majetku, který byl předmětem smluv o převodu investorství, ačkoliv výroky se týkaly také o majetku, který žalovaný označil jako „další“, přičemž ve vztahu k němu neobsahuje správní spis žádné smlouvy. Nepřezkoumatelnost pak krajský soud shledal i ve vztahu k majetku, který byl předmětem smlouvy o převodu investorství z 24. 6. 2014, neboť tato smlouva se lišila od ostatních. Žalovaný se ovšem těmito odlišnostmi nijak nezabýval. Jde-li o samotnou podstatu sporu, zde krajský soud vyšel ze závěrů rozsudků *Luka nad Jihlavou I* a *Bitovčice*. V případě výroku I. rozhodnutí žalovaného neshledal žádnou nezákonnost. Výrok V. je podle krajského soudu nezákonný, neboť žalovaný jím deklaroval povinnost žalobce předat majetek, který je dle výroku III. v jeho vlastnictví. Před případným předáním majetku však musí nejprve dojít k převodu vlastnického práva na základě smlouvy o vypořádání majetkové účasti osoby zúčastněné. Co se týče výroku VI., ten soud sice neshledal nevykonatelným (jak namítal žalobce), ale zrušil v dané části rozhodnutí z důvodu, že jde o výrok akcesorický. Jde-li o majetek vymezený ve výrocích II. a IV., krajský soud shledal, že (shora konstatovaná) dílčí nepřezkoumatelnost nebrání v posouzení námitek směřujících proti hodnocení vlastnictví majetku, který byl předmětem smluv o převodu investorství, které jsou obsahem správního spisu. Vlastnictví takového majetku krajský soud nově hodnotil podle jednolitých smluv, a to shodně, jak již učinil v jiném svém rozsudku (z 21. 9. 2023, čj. 62 A 24/2021-319). Dospěl k závěru, že pokud jde o část provozovaného hospodářského majetku vybudovaného na základě smluv o převodu investorství, jsou (kromě zmíněné smlouvy z 24. 6. 2014), závěry žalovaného ohledně vlastnictví tohoto majetku věcně správné.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] I proti tomuto rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná (stěžovatel) kasační stížnost, a to s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s.

[9] **Stěžovatel** předně shrnul dosavadní průběh řízení a předeslal, že krajský soud pojal nové projednání formálně, neřídil se důsledně pokyny nadřízeného soudu a nepřihlížel k dalším rozhodnutím (názorů či závěrů), k nimž v mezidobí dospěly soudy řešící stejné věci jiných obcí. Ve vztahu k bodu 15 napadeného rozsudku pak označil jako překvapující, že krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného opět v rozsahu stejných výroků. Vymezil se i proti bodu 16 odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud vyslovil, že zúžení návrhu podaného k žalovanému ze strany stěžovatele není z hlediska přiznání náhrady účelně vynaloženým nákladem. V tomto ohledu stěžovatel popsal přechodí průběh sporu mezi ním a žalobcem a zdůraznil okolnosti, v návaznosti na něž ke zúžení návrhu přistoupil. Stěžovatel se především ohradil proti závěrům krajského soudu, podle nichž mohl od

pokračování

počátku formulovat návrh úžeji. Úvaha krajského soudu zcela zjevně vyplývá z neznalosti situace popsané ve správním spisu a z neznalosti listin tam založených.

[10] V návaznosti na bod 27 napadeného rozsudku pak stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud pracoval s tzv. úplným zněním stanov, resp. s jejich zněním, která nejsou řádně registrována, nebo jsou neúplná. Pro dokreslení uvedl, že žalobce provádí změny obsahu příloh stanov, aniž by vůbec obce byly jednání o změnách přítomny. V návaznosti na to se ohradil i proti tomu, že žalobce o majetku hovoří jako o „*nabytém vlastní činnosti*“. Obcím zákon zakazuje dispozice s majetkem takového charakteru, kdy by došlo k převodu vlastnictví jinému subjektu bez splnění zákonem vymezených podmínek; majetek, který obce vybudovaly za pomoci žalobce, je jejich vlastnictvím. Stěžovatel je přesvědčen, že nekontrolované změny v označování vodohospodářského majetku obcí či zařazování takového majetku podle libovůle žalobce do evidence (nevidence), je pro žalobce prostředkem k tomu, aby neomezeně manipuloval s majetkem obcí a neposkytoval potřebné (správné) podklady (údaje) obcím, úřadům i soudům. Uvedené se týká i podkladů, které zmiňuje krajský soud v souvislosti s nabytím vlastnictví na základě dohod o převodu investorství. Napadený rozsudek v této souvislosti obsahuje tvrzení o hospodaření žalobce, aniž by soud mohl jím uváděné články stanov jakkoli porovnat se skutečností a faktickými praktikami žalobce. V návaznosti na to pak stěžovatel popisuje svůj pohled na faktický způsob fungování žalobce.

[11] Vymezuje se i vůči hodnocení smlouvy o převodu investorství z 24. 6. 2014 ze strany krajského soudu. Uvádí, že s tvrzenou nepřezkoumatelností nesouhlasí, neboť ze samotného textu smlouvy je zřejmé, že nemůže jít o majetek ve vlastnictví žalobce (právní úprava neumožňovala, aby na podkladě takovéto smlouvy mohl třetí subjekt nabýt vlastnictví k majetku obce). Stěžovatel pak v kasační stížnosti rovněž uvádí, že žalobce se nemohl stát vlastníkem majetku, jehož se týkal výrok III. rozhodnutí žalovaného. V návaznosti na to též reaguje na opakovaný odkaz žalobce na „Dohodu o bezúplatném převodu majetku mezi Fondem národního majetku České republiky a Svazem vodovodů a kanalizací Jihlavsko ze dne 1. 7. 1994“. K jeho opodstatněným námitkám, které v této souvislosti vznesl, se žádný soud věcně nevyjádřil. Stěžovatel tuto část majetku považuje jednoznačně za svou, k čemuž uvedl svou argumentaci směřující k tomu, že uvedená dohoda je absolutně neplatným úkonem.

[12] **Žalobce** ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul (z jeho pohledu) relevantní skutečnosti související s vystoupením stěžovatele ze svazku i dosavadní průběh řízení. Uvedl, že většinu kasační argumentace považuje za právně nerelevantní a rovněž za nepřipustnou dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Přesto se však přestřel své argumenty i k jednotlivým sporným částem majetku. Ve vztahu k majetku privatizovanému (a vloženému) připomněl, že ten nebyl předmětem soudního přezkumu. K majetku nabytému vlastní činností pak konstatoval, že argumentace stěžovatele nemůže obstát, a to již z důvodu, že ani ostatní dohody o převodu investorství nemohou zakládat vlastnické právo stěžovatele k tomuto majetku. Žalobce dodal, že v tomto směru rozsudek obsahuje nesprávné právní posouzení (proti němuž s ohledem na vyhovění žalobě nemohl brojit kasační stížností). Předkládá proto argumenty, na jejichž základě je třeba závěry krajského soudu korigovat. Poukázal předně na to, že stěžovatel nikdy nebyl vlastníkem sporného majetku a nemohl jej tak ani vložit do hospodaření žalobce. Daný majetek byl pořízen na náklady žalobce, přičemž účelem dohod o investorství též bylo nabytí vlastnického práva žalobcem, a to z ekonomických

(daňových) důvodů. V závěrečném argumentačním okruhu svého vyjádření pak žalobce upozorňuje na to, že ani zařazení sporného majetku do vloženého majetku (stěžovatelem) v účetní evidenci nedělá z tohoto majetku vlastnictví stěžovatele. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, nicméně aby současně korigoval věcné závěry napadeného rozsudku.

[13] **Žalovaný** se k obsahu kasační stížnosti přes výzvu soudu nevyjádřil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se i s ohledem na vyjádření žalobce nejprve musel zabývat tím, zda je kasační stížnost přípustná. Krajský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem. Bylo tedy třeba nejprve vyjasnit, zda není tato kasační stížnost nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na otázky dosud neřešené (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[15] V návaznosti na výše uvedené je třeba uvést, že stěžovatel se v kasační stížnosti vymezuje i proti bodu 16 odůvodnění napadeného rozsudku týkajícímu se výroku rozhodnutí žalovaného o náhradě nákladů řízení. Tento bod je však shodný s bodem 13 předchozího rozsudku krajského soudu v téže věci (čj. 31 A 120/2019-404). S kasačními námitkami stěžovatele týkajícími se otázky náhrady nákladů řízení před žalovaným se již Nejvyšší správní soud taktéž ve svém předchozím rozsudku vypořádal (viz zejména část V.D rozsudku *Luka nad Jihlavou I*). K tomu je třeba navíc zdůraznit, že podstata stěžovatelem odkazovaného bodu odůvodnění napadeného rozsudku i jeho navazující části (a závazného právního názoru krajského soudu) se ve vztahu k náhradě nákladů správního řízení netýká posouzení účelnosti jednotlivých úkonů, ale především vůbec samotné (ne)přezkoumatelnosti závěrů žalovaného, resp. určení sazby mimosmluvní odměny (viz bod 74 a násl. napadeného rozsudku). Ostatně vzhledem k tomu, že v důsledku zrušujícího rozsudku krajského soudu bude před žalovaným vedeno další řízení, bude v něm mít stěžovatel prostor vyjádřit svůj případný náhled na účelnost dílčích úkonů. S ohledem na výše uvedené tedy lze uzavřít, že tuto část kasační argumentace z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nelze považovat za přípustnou.

[16] Přípustnost kasační stížnosti (dílčích částí kasační argumentace) je však třeba zkoumat i z dalších hledisek. V tomto směru je nutné především připomenout požadavek, podle něhož

má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Stejně tak je třeba upozornit na to, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

pokračování

[17] Přestože je kasační argumentace stěžovatelky v nynější věci poměrně obsáhlá, shora předestřené požadavky existující judikatury nenaplnjuje. K tomu lze předně především uvést, že obecná poznámka stěžovatele, podle něhož je překvapující, že krajský soud rozhodl stejně jako v předchozím řízení, nemůže být pro svoji obecnost přípustnou kasační námitkou. Totéž pak platí i pro východisko stěžovatele, podle něhož krajský soud pojal věc formálně a nezohlednil další rozhodnutí. Stěžovatel nijak nepřibližuje, jaká má mysl, resp. jaké závěry krajského soud v tomto směru zpochybňuje. Za přípustnou pak stejně tak nelze považovat ani tu část kasační stížnosti, v níž stěžovatel upozorňuje na různé (úplné) znění stanov, či na nepochopení fungování žalobce (jeho „praktik“) ze strany krajského soudu. Ani u této argumentace totiž není zřejmé, které závěry krajského soudu v tomto směru (např. právě s ohledem na aplikaci nesprávného znění stanov či nepochopení fungování žalobce) nemohou obstát. Nejvyššímu právnímu soudu pak v tomto směru nepřísluší, aby za stěžovatele takovou argumentaci domýšlel (viz např. rozsudek NSS z 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovanou judikaturu).

[18] Z hlediska závěrů napadeného rozsudku stěžovatel v kasační stížnosti výslovně zpochybnil též jeho bod 68, který se týká nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k jedné ze smluv o převodu investorství (stěžovatel v této souvislosti hovoří o „nepřezkoumatelnosti dohody“). K tomu je však třeba především uvést, že krajský soud v bodě 63 napadeného rozsudku jednoznačně vysvětlil svůj náhled na to, v čem se tato konkrétní smlouva (z 24. 6. 2024) od ostatních smluv odlišuje. Dovodil pak, že závěry žalovaného se ve vztahu k této smlouvě neopírají o dostatek důvodů, přičemž krajský soud nemůže být první, kdo se k majetku vybudovanému podle této smlouvy vyjádří. Ve vztahu k tomu však stěžovatel v bodě 27 kasační stížnosti pouze uvádí, že ze samotného textu smlouvy je zřejmé, že nemůže jít o vlastnictví žalobce, k čemuž (obecně) odkazuje na občanský zákoník, zákon o obcích a zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Jinak řečeno, stěžovatel zde (byť jen náznakem a velmi obecně) předestírá hodnocení (výklad) této smlouvy, aniž by však jakkoliv zpochybnil závěr o odlišnosti této smlouvy od smluv ostatních, resp. dostatečnosti odůvodnění žalovaného, na čemž krajský soud své závěry o nepřezkoumatelnosti založil. Ani tuto argumentaci, která ze své podstaty nijak nereaguje na závěry krajského soudu v nyní napadeném rozsudku, pak tedy nelze s ohledem na shora citovanou judikaturu považovat za přípustnou.

[19] Pouze nad rámec výše uvedeného lze k naposledy zmíněné argumentaci připomenout, že otázkou důvodnosti odlišení výše uvedené smlouvy se Nejvyšší správní soud zabýval v jiné věci téhož stěžovatele, v níž však byla kasační stížnost sepsána jiným zástupcem a jinak odůvodněna (viz body 30-33 rozsudku NSS z 28. 3. 2024, čj. 10 As 266/2023-76).

[20] V návaznosti na další část kasační argumentace stěžovatele pak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že krajský soud se v napadeném rozsudku nijak nezabýval otázkou majetku tzv. privatizovaného. Tedy ani v této části nemůže být kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud (ve shodě s předchozím rozsudkem v téže věci) považuje za nutné zdůraznit, a to i s ohledem na šíři a podobu argumentů vznesených stěžovatelem a žalobcem i v nynějším řízení, že rámec nyní projednávaného sporu je vymezen závěry napadeného rozsudku. Předmětem tohoto kasačního řízení tedy především nemůže být komplexní a definitivní

vyřešení dlouhodobého sporu mezi stěžovatelem a žalobcem, který má mnoho dílčích právních, ekonomických i technických rovin. Stejně tak kasačnímu soudu nyní nepřísluší, aby posuzoval okolnosti související se vznikem žalobce, tvrzené nezákonnosti či jiná pochybení při jeho další činnosti, nebo se zabýval otázkami, jež jsou předmětem jiných (navazujících) řízení.

[21] Pro úplnost lze dodat, že z důvodu chybějících přípustných kasačních námitek se Nejvyšší správní soud nemohl jakkoli zabývat ani argumentací žalobce obsaženou v jeho vyjádření ke kasační stížnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Vzhledem k tomu, že stěžovatel z výše uvedených důvodů v kasační stížnosti neuplatnil ani jednu přípustnou kasační námitku, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek je nepřípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. prosince 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu